

Hana Zeba

IZNEVJERENI IDEALI PROSVJETITELJA

Kad ti je rekao
„Uči, u ime Gospodara koji stvara“
trebala si znati
da u Knjizi spas nećeš naći.
Nosom među stranicama
dok vučeš rečenice jednu za drugom
gubiš kontakt sa stvorenim ti svijetom.
Uzimajući Riječ kao Istinu
zaboravićeš opipljivost
predmetne stvarnosti oko tebe,
a jedino njoj možeš vjerovati.
Oko laže – proicira šta želiš vidjeti.
Usta lažu – rugaju ti se isplaženim jezikom.
Ruka jedina sa istinom dodir ima.
Ona je ono što frantično tražiš,
ono što čovjekom te čini.
Rukom si posegnula za jabukom
i tek tako naučila o dobru i zlu,
o svijet i Bogu koji te robom drži,
kako onda u Knjigama odgovor da nađeš?
Kad pero mač postade,
kad slovo umjesto metka bi ispaljeno,
tad se dobro rukama stvoreno
zamijeni šupljom retorikom
- i ti gladna ostade.
Kriviš sistem u kojem nema napretka
kriviš začarane krugove u kojima toneš.
Sama si birala -
pitajući da bi saznala.
Kao da ti neko drugi odgovor može dati,
kao da iskustvo jedino ne uči.
Ali dobro. Šta ja znam.
Čitaj. Čak i kad slova se zamute.
Uči. Čak i kad riječi smisla nemaju.
U ime gospodara. Čak i kad im odbijaš služiti.
Zakrčljalih ruku svakako ništa svoje stvoriti nećeš.

ŠTO NA UMU, TO NA DRUMU

Kad On reče „budi“
ono posta.
Kad Ti kažeš „jeste“
ono bude.
U šta gledaš?
Začarani krug
u koji upadneš
kad pomisliš
- pa vidiš
te ne vodi nigdje drugo
doli u oko vrtloga
vira, tornada
zvrka bureka.
Kada jeste i nije,
glava i rep,
isto postanu
centar kružnice nije daleko.
Gdje su ti patike za trčanje
čizme za bježanje
i krilate noge
po vjetru što ne znaju jezdititi?
Bjelosvjetska budalo,
što te stari na drum izvedoše!

INERCIJA

Kako da ti objasnim
kretanje
ovako iz daljine
a ti u njegovom zanosu?

Kako da vidiš da ja stojim
a ti se krećeš
iako iz tvoje vizure
obrnut je slučaj.

Kroz to obrtanje

moje kovitlanje je stalo
od tvog se Oka udaljilo.
Mirna mi Bosna.

Ne mogu ti pokazati
kako djeluje inercija
i zašto moje riječi
kroz šuplje uši prozujе.

Zašto meni i tebi
krug i trokut nisu isti
i zašto iz inata
jedino opstati mogu.

Alegorijom pokušavam
nacrtati šestarom
bit prave linije,
a matematiku ne znam.

JEDINO ČEGA SE SJEĆAM

Jedino čega se sjećam
je vjetar u kosi.
Taj dan sam stala
na obje noge iz kreveta
kao da nikad slomljene nisu bile.
Jedino čega se sjećam
su znojavi dlanovi
koji grčevito drže olovku
i već natopljeni index,
i srce koje treperi kao zaigrano mače.
Jedino čega se sjećam
je kamen u cipeli
dok trčim prugama
daleko od sebe nazad ka sebi
Tabulu rasu kao zelenu talu brišući.
Jedino čega se sjećam
je vjetar u kosi,
kada sam prvi put sebi srce slomila
da bih mogla dušu zacijeliti
i bez okova dogme sebe nanovo otkriti.
Jedino čega se sjećam
taj dan kad sam maramu
koju ti kao zastavu
a ja kao omču vidim
odvezala.